

SNEŽINKA

SLAVKO ZIMNIK

(Švedska pravljica.)

Nekoč je živela majhna Snežinka, tako lepa in nežna, da si je niti predstavljati ne moremo. Stanovala je visoko nad nami, za oblaki v prekrasni palači. Njena mati pa je bila stara kraljica Zima. Ta mamica je bila že zelo stara; srebrnobeli lasje so ji valovali preko hrbta, oblečena pa je bila v plašč iz čudežno belega krzna; na glavi je imela velik svetel obroč, ki se je bleščal v vseh mavričnih barvah, kadar je posvetil nanj sončni kralj s svojimi toplimi žarki.

Sončni kralj pa je bil največji sovražnik stare kraljice. Ni ga mogla videti. Kadar je na zemlji končavalo poletje, takrat je zbrala kraljica svoje vojščake in jih peljala v boj proti Soncu. Toda šele po dolgem in napornem boju je zlomila njegovo oblast.

Nato je zavojevala vse reke in jezera in jih prevlekla z ledeno skorjo, prostrane doline je pa pokrila z belo snežno odejo in ovila drevje in grmovje z belim nežnim ivjem. Potem se je šele radovala svoje zmage. Toda njena radost ni nikdar trajala dolgo.

Sončni kralj je zbral med tem časom nove moči in že čez nekaj mesecev je korakal zopet proti vojski kraljice Zime. O, kako vroči so bili sedaj njegovi žarki! Povsod se je jel tajati sneg, ledena skorja na rekah se je razpočila in na drevju in grmovju so pokukali v svet nežni popki. Tako mogočen je bil sedaj sončni kralj, da je morala siva kraljica Zima zapustiti bojišče. To se je zgodilo vsako leto in zato je sovražila sončnega kralja.

Mala bela Snežinka pa je bila največje veselje kraljici; bila je nežnejša in čistejša kakor njene sestrice in znala je tako lahno in spretno plesati in plavati v zraku, da je ni znal nihče posnemati.

Zopet je prišel čas, ko je prihajala Zima na zemljo. Črni vranec, ki ga je jahal veter Sever, je že nestrpno tolkel s kopiti. Mraz in toča sta rožljala s svojimi oklepi in ko je hotela dati kraljica znamenje za odhod, tedaj je priplavala k njej mala Snežinka in jo zaprosila:

»Mamica, vzemi tudi mene s seboj!«

Stara kraljica pa ji je odvrnila: »Ne, ne, dete moje, ti si še premlada in premalo izkušena, da bi napravila to nevarno potovanje. Ti ostaneš domale«

»Nevarno,« je pomislila princeska, »kaj se mi pa more pripetiti. Saj znam vendar tako urno bežati, da me nihče ne more ujeti! Mamica, vzemi me s seboj!«

Toda kraljica je bila neizprosna. Vojska se je pričela pomikati in je kmalu izginila obupani Snežinki izpred oči.

Slabe volje se je obrnila proti ledeni plošči, da bi se vrnila v njeno okrilje. Tedaj je zakrokal v njeni bližini s hripavim glasom kakor oglje črn krokar:

»Snežinčica, zakaj si pa tako žalostna?«

Velike solze so padale Snežinki iz oči, ko mu je tožila svoje gorje in zapuščenost.

»Če je samo to,« je menil razkuštrani krokar, »potem ti pa lahko pomagam. Če mi zaupaš, te odnesem na zemljo. Ogledala si boš veliko bitko čisto od blizu in v najlepšem miru. Pozneje te pa zopet odnesem domov. Ali hočeš?«

Samo trenutek je pomišljala Snežinka. Čutila je, da ne stori prav, če reče da; toda hrepenenje in radovednost, da bi videla zemljo, sta bila večja. Zato je po kratkem obotavljanju odgovorila: »Da, hočem!«

»Sedi na moj široki hrbet!« ji je zaukazal krokar in razprostrl krili. V naslednjem trenutku je sedla Snežinka na njegov hrbet in že je odplaval v jasni, mrzli zrak. Letel je vedno više in više, dokler ni prišel preko roba oblačnih gora. Ves dan je trajalo potovanje, toda ko se je pričelo mračiti, je naenkrat Snežinka vzklíknila. Pod njima se je razprostiral širen gozd, katerega drevje je jesen čudovito lepo pobarvala, zlatordeče, rjavo in rumeno. V malem jezeru ob robu gozda se je zrcalilo večerno sonce in je obsevalo s svojimi škrlatnimi žarki srebrnosiva debela vitkih brez.

Snežinka se ni mogla dovolj načuditi vsem zemeljskim krašotam.

»Torej, to je naš mogočni sovražnik!« je vzklíknila, »lep je, skoraj bi ga morala imeti rada!«

Ko so prispeli na zemljo, je Snežinka opazila, da cvete na tleh še nešteto jesenskih cvetlic, blede podleske, rdeče in vijoličaste astre in snežno-bele krizanteme.

Krokar je odložil Snežinko na cvet zlatorumene sončne rože. »Tako, moja Snežinčica, sedaj se odpočij! Do začetka boja ne moreš ostati tukaj, zakaj jesenske cvetlice še vedno cveto in sonce sije še premočno. Tvoja mati, kraljica Zima, je letos prezgodaj odkorakala in se skriva sedaj s svojo vojsko v gorovju, dokler ne pride pravi trenotek. Zaspi sedaj; preden se bo zbudil jutraj sončni kralj, pridem pote, da odletiva zopet domov!«

Mala snežinka je bila zelo trudna. Zaspala je in dolgo spala. Potem pa si je domislila: »Ali sem zato napravila potovanje, da se moram takoj vrniti! Nič mi ne privošči! Najprej hočem videti vse, kar je lepega na zemlji! Krokar je klepetulja, ki nič ne razume; sama si hočem vse ogledati!«

Ne da bi dolgo premišljevala, je zdrknila s sončne rože in zaplavala lahno v mesečini dalje. Precej oddaljena od prvotnega kraja je končno sedla v vlažno travo. »Tako, tu me črni krokar ne bo našel!« je zadovoljno pomislila in kmalu zaspala.

Nenadoma pa se je prebudila zaradi nenadne skeleče bolečine. Vsa zaslepljena od sonca, v katerega je pogledala in ki je neusmiljeno žgalo raz vedro nebo, je zaprla oči. Še ganiti se ni mogla od bolečin.

»O, mamica moja, zakaj te nisem ubogala!« je vzdihovala. — Tedaj pa je prišel njen konec. Z boleznim vzdihom je izdihnila svoje majhno življenje in samo bleščeča vodna kapljica je označevala mesto, kjer je ravnokar sedela majhna Snežinka.

Krokar je dolgo časa iskal svojo varovanko. Naposled je pa razpel svoja temna krila in odletel nazaj v kraljestvo kraljice Zime.